Ik stuit bij toeval op de rekeningen, die zijn weggestopt onder een stapeltje ondergoed in de ladekast die mijn moeder en ik delen. In plaats van schone sokken vinden mijn handen een dikke stapel enveloppen met opschriften als *Dringend, Laatste waarschuwing, Neem onmiddellijk contact op.*

Mijn hart bonkt. We hebben niet veel geld, nooit gehad ook, maar tot nu toe hebben we ons altijd gered met wat mijn moeder verdient als chauffeur van de gemeentelijke bibliobus en door in te vallen bij Bonita's kinderopvang. In de zomer hebben we de jammobiel, maar dat is een ander verhaal.

Je verstopt dingen niet in een la tenzij je je echt zorgen maakt.

Mam ligt al sinds gisterochtend met hoofdpijn op de bank, weggekropen onder een zwart-met-rode deken.

'Mam,' zeg ik luid. 'Mama.'

Geen reactie. Ik kijk op de scheef hangende klok aan de muur. Nog veertig minuten voordat school begint.

Samen zijn we wat mijn moeder graag een 'goed geoliede, goed uitziende en heerlijk ruikende machine' noemt. Alleen moet de andere helft van de machine dan wel lekker snorren en bliepen en alle andere dingen doen die moeders horen te doen. Als ik haar niet heb, sta ik met lege handen. Dat is heel anders dan bij mijn vriendin Cake, die twee ouders heeft plus een oom die bij hen inwoont. Als mijn moeder ziek of somber is, kan ik het schudden wat betreft hulp en gezelschap.

Of een lift naar school.

'Mam!' schreeuw ik zo hard als ik kan, waardoor het voelt alsof mijn keel bijna scheurt. Ik schuif de rekeningen weer onder het ondergoed en loop naar de woonkamer.

Het schreeuwen heeft gewerkt. Ze zit rechtop en de wollen deken ligt in een hoopje op de vloer.

'Jij ook goedemorgen,' mompelt ze slaperig.

Haar korte haar is aan één kant helemaal platgedrukt en staat aan de andere kant in stekels overeind. Ze kijkt om zich heen alsof ze niks herkent, alsof ze een alien is die net in onze vreemde, aardse atmosfeer gedropt is.

Ze knippert één, twee, drie keer met haar ogen en zegt dan: 'Tiger, liefje, heb je misschien een kop koffie voor me?'

'Er is geen koffie,' antwoord ik, opzettelijk op beschuldigende toon. Ik moet een beetje gemeen zijn. Want kom óp. Het ziet ernaar uit dat we flink in de shit zitten en bovendien zijn er genoeg andere dingen die momenteel een gat dwars door mijn hersenen branden. Kai, om maar iets te noemen. Er moet echt wat moedergedoe gaan gebeuren.

'Er is niks,' zeg ik. 'Nou ja, pindakaas. Je kunt een lekkere kop dampende pindakaas krijgen.'

Mijn moeder glimlacht, wat me nekt, want die glimlach is onweerstaanbaar, dus alles wat ik misschien over de stapel onbetaalde rekeningen had willen zeggen vliegt het raam uit. Het komt goed. Alles komt goed, zoals altijd.

We kunnen weer bliepen en snorren.

Mam staat op en loopt naar het rode koffieapparaat. Koffie is mijn moeders verslaving. Koffie, en sigaretten, hoe vaak Bonita, Cake en ik ook tegen haar zeggen dat die smerig en dodelijk zijn. Toen ik klein was, werd ik altijd supervroeg wakker omdat ik met haar wilde spelen, alléén met haar, voordat ze me meesleepte naar de opvang, en dan moest ik geduld hebben totdat ze haar eerste kop koffie en haar eerste sigaret ophad. Het was ondraaglijk om te moeten wachten tot dat stomme apparaat er eindelijk een kopje uit had geperst, terwijl mijn handen jeukten om met Lego te gaan bouwen of een spelletje mikado te doen.

Ze slaakt een diepe zucht. 'Shit. Schatje! Ik moet mezelf een schop onder mijn kont geven, hè?' Staand bij het aanrecht probeert ze de kraan

open te draaien, maar er komt niks uit. 'Nog steeds die ellende met het water? Ik hoopte dat het een nare droom was.' Ze knikt naar de kraan.

'Pacheco reageert niet als ik bel.' Meneer Pacheco is onze niet erg vriendelijke huisbaas.

Ze mompelt: 'Dan zal ik dat vandaag ook maar moeten regelen, hè.'

Ik zeg niks. Heeft ze het over de rekeningen? Misschien moet ik…

Mam spreidt haar armen. 'Kom hier, schat. Hier. Kom bij me.'

Ik ren zo hard naar haar toe dat ik bijna uitglijd over het versleten wollen kleed dat op de vloer ligt, dus vlieg ik tegen haar aan en land met mijn gezicht net onder haar sleutelbeen. Haar lippen strijken langs de bovenkant van mijn hoofd.

Mam rilt. Haar shirt is vochtig, alsof ze heeft liggen zweten. Ze snakt vast naar een sigaret. 'Sorry,' fluistert ze in mijn haar. 'Ik weet niet wat er gebeurd is. Zo'n koppijn. Bonita die vertrekt, de opvang die sluit. Ik… Het was opeens wel erg veel tegelijk en toen sloegen even de stoppen door, geloof ik. Heb je gisteravond wel warm gegeten?'

Ik heb een Jell-O-puddinkje gegeten, limoensmaak, en mijn maag schreeuwt om voedsel, maar dat vertel ik haar niet. Ik druk alleen mijn gezicht nog steviger tegen haar aan.

Mijn moeder maakt zich lachend van me los. 'Grace,' zegt ze.

Bij het horen van mijn echte naam krimp ik ineen.

'Gracie, die pyjamatop past je echt niet meer, kindje.'

Nors trek ik aan de zoom van het T-shirt en daarna kruis ik mijn armen voor mijn borst.

Mijn moeder zucht. Ik weet wat er nu komt, dus zet ik alvast mijn verveelde gezicht op.

'Tiger,' zegt ze kordaat. 'Je bent een mooi meisje. Ik plaagde je alleen maar, wat ik niet had moeten doen. Je hoeft jezelf echt niet te verstoppen. Je groeit op tot een prachtige vrouw. Schaam je nou niet.'

Je bent prachtig. Zij en Bonita zijn gek op dat soort affirmaties. Cake zegt vaak dat het hun missie is om Betere Meisjes Dan Zij Waren Af Te

Leveren. 'Weet je,' zei ze een keer, 'zij werden door hun moeders waarschijnlijk op een dieet van hüttenkäse gezet als hun eindexamenfeest eraan kwam, en ze kregen te horen dat ze hun benen over elkaar moesten slaan als er jongens in de buurt waren.'

Ik kreun dramatisch. 'Je hóórt dat soort dingen tegen me te zeggen. Je bent mijn moeder. Dat is je werk.'

Haar gezicht verzacht en meteen voel ik me schuldig. Ooit hoorde ik haar Bonita toevertrouwen: 'Ik probeer tegen Tiger alles te zeggen wat ik zelf nooit te horen heb gekregen, snap je?'

Ik zou weleens willen weten wat zij niet te horen kreeg. Ze laat bijna nooit iets los over haar verleden, de tijd dat ze nog geen moeder was maar een tiener. Haar ouders overleden toen ze studeerde, en ze praat niet graag over ze.

Na wat gerommel in de keukenkastjes weet mijn moeder ergens nog een blikje cola vandaan te toveren, hoewel ik gisteravond de hele keuken heb afgezocht naar iets eetbaars. Ze vist een sigaret uit haar tas. 'Ga je aankleden, Tiger. Ik breng je naar school en daarna heb ik van alles te doen. Vandaag ga ik bergen verzetten, dat beloof ik. Eten, Pacheco, de hele mikmak. Ik zal mijn afwezigheid goedmaken, oké?'

'Oké.'

Mam loopt de achtertuin in om te roken en ik ga naar mijn slaapkamer, waar ik in mijn kast met vooral ongeschikte kleding wanhopig probeer iets geschikts op te duikelen. Mijn moeder denkt dat het creatief, leuk, interessant én duurzaam ('De troep van de een is het goud van de ander!') is om kleding mee te nemen uit dozen die aan de rand van de weg gezet zijn, niet gewoon een gevolg van onze krappe portemonnee, maar soms wou ik dat ik naar school kon in kleren zoals andere meisjes die dragen, een legging met een topje misschien, en leuke sandaaltjes waarin je roze gelakte nagels lekker opvallen. In plaats daarvan zie ik er meestal uit als een wezen dat verdwaald is in de tijd, in mijn oude kleren die eruitzien als, nou ja, oude kleren.

Ik hijs mezelf in een rok, wurm me in een verbleekt T-shirt en pleur een honkbalpet op mijn hoofd, want het water in de douche begint er ook verdacht uit te zien, dus douchen zit er vandaag niet in. In de badkamer poets ik als een gek mijn tanden en gooi wat water over mijn gezicht.

Daarna gun ik mezelf, zoals altijd, minimaal drie tellen om me af te vragen: wie ís dat in godsnaam? Waar komt zij vandaan?

Mijn donkere, golvende haar lijkt totaal niet op het korte, lichte kapsel van mijn moeder, Vergeleken bij haar roomwitte, onberispelijke huid lijken mijn sproeten wel spetters modder verspreid over mijn gezicht.

Een groot deel van mij komt van De Man Die Niet Genoemd Mag Worden. Een groot deel van mij is onbekend.

Maar hé, het is niet anders. Nu moet ik eerst zien dat ik mijn moeder in beweging krijg, op school kom en het eerste uur doorsta met de vijf-keer-per-weekse shitshow die ik 'Het Horroruur met Lupe Hidalgo' noem. Als ik dat overleef, komt daarna bio, met Kai Henderson. Hem hoef ik alleen maar te zien of mijn hart slaat als een verliefde idioot op hol, en bovendien moet ik het nodig een keer met mijn moeder over hem hebben.

In de auto prutst ze aan de knop van de radio. Mijn lege maag loeit als een brandalarm, dus peuter ik een paar snoepjes van de bodem van mijn rugzak. Misschien zitten er in stof en pluis ook calorieën en red ik het daarmee tot de lunchpauze.

Terwijl ik op een snoepje sabbel, trilt mijn telefoon. Cake.

Is ze op?

Ja! Zit in de auto

Goddank! Al verteld?

Ik kijk even naar mam. Zachtjes mompelend probeert ze de radio in onze antieke Honda aan de praat te krijgen, een auto die voor een deel bij elkaar wordt gehouden door ducttape en hoop.

Ze ziet er moe uit. Misschien heeft ze toch nog steeds hoofdpijn. Misschien zijn het de rekeningen. Misschien moet ik een baantje zoeken

om bij te springen. Ik zou vakken kunnen vullen bij de Stop N Shop, of in de bediening werken bij Cucaracha.

Nog niet, typ ik.

Doe nou maar. Pleister in één ruk d'r af trekken, Tiger. Daarna kun je de auto uit vluchten en hoef je er tot vanavond niks meer mee.

Ik antwoord niet. Dit gaat ingewikkeld worden, de kwestie Kai.

Mijn moeder is nogal overbezorgd.

Ze gaat het helemaal niks vinden dat ik van plan ben om in het weekend van Memorial Day met Kai Henderson naar het dansfeest op Eugene Fields High School te gaan. Niet omdat ze hem niet mag, want ze mag hem wel. Ze kent hem al sinds hij als jochie op de stoep stond van Bonita's opvang, met geschaafde knieën en een yen voor wat zandkoekjes. Ze vindt het gewoon niks als ik… nou ja, niet bij háár ben.

'Aha!' Ze grijnst. 'Dit is een goeie.'

Ze zet de radio harder. Alweer zo'n eeuwenoud nummer, niks nieuws, niks wat ik ooit zou uitkiezen. Ze haalt haar neus op voor de muziek die Cake en ik met onze band Broken Cradle maken, noemt het een berg experimentele herrie. Het zou best kunnen dat het door mij komt dat we 'experimenteel' klinken, want meestal ram ik maar wat op de drums zonder enig benul van waar ik mee bezig ben. Ik ben er alleen bij als reserve voor Cake, die in feite een muzikaal wonderkind is. En voor Kai, die er hemels en lief uitziet, plukkend aan de snaren van zijn bas, *met een intense, broeierige blik*, zoals het in een van mijn boeken zou kunnen staan.

Opeens voelt het alsof mijn moeder me altijd ondersneeuwt, en misschien komt het daardoor dat ik er opeens uitflap: 'Ik ga met Kai Henderson naar het Memorial Day-feest.'

Zodra ik het gezegd heb, voel ik spijt én tevredenheid. Want hé, wat kan ze doen? Ik ben zestien. Ik kan ook best eens naar een dansfeest, net als ieder ander.

Ze draait de muziek zachter. 'Wat?' Ze praat langzaam. 'Sinds wanneer? Wanneer is dit… gebeurd?'

Ik haal diep adem. 'Een paar weken geleden. Hij heeft me gevraagd. Ik ga. Het wordt tof. Cake gaat ook. Iedereen gaat.'

'Wacht. Kai? Je bedoelt Kái Kai? Onze Kai, die altijd met zijn neus in de medische studieboeken zit?'

Ik zucht. 'Ja.'

Stilte. Mijn hart loopt leeg als een ballon. Ik wist het. Ik kan de seconden bijna aftellen, dus doe ik dat ook maar: tien… negen… acht…

'Ik weet het niet, Tiger. Het is zo plotseling, en we hebben het er niet over gehad. Er wordt natuurlijk gedronken, er is vast een afterparty…'

Ik val haar in de rede. 'Ik drink niet, ik feest niet, ik rook niet. Niemand heeft ooit aan mijn tieten gezeten, behalve die ene griezel van een dokter, en ik wil gewoon gaan dansen, lekker dansen zoals iedereen. Eén keertje maar.'

'Hebben jullie… Is dit… Is hij nu je vriendje? Is dat wat er aan de hand is?'

Ik voel haar ogen op mijn gezicht. Een blos kruipt vanuit mijn hals omhoog. 'Nee.'

Dat wil zeggen: nóg niet. Misschien. Ooit. Na het feest bijvoorbeeld. Zo werken die dingen toch? Dat je er min of meer in rolt? Ik ken het alleen uit boeken en films en door te kijken naar andere scholieren op Eugene Field en me te herinneren hoe het ging met Cake en die jongen uit Sierra Vista. Serieus, wat doe ik eigenlijk ooit zónder mijn moeder? Niks. Ik ga naar school, ik kijk soms naar de skaters in The Pit, ik ga naar huis, ik lees, ik…

Ik zit vast in ons leventje. Te kijken naar alle anderen. Als een insect dat rondjes loopt in een jampot.

In de verte stromen de leerlingen toe over het parkeerterrein en het grasveld voor Eugene Field High School. Als ik het kan volhouden tot we er zijn, heb ik straks zeven mamvrije uren. Mijn maag rammelt brutaal van de honger. Ik voel me slapjes en somber.

Waarom moet één onbenullig normaal ding zo ontzettend moeilijk zijn?

'Het is maar een feest,' fluister ik. Ik voel de tranen komen. Mijn

neus prikt. Ik begin te bezwijken, zoals ik altijd doe. Ik bezweek toen ze beweerde dat het te duur was als ik op turnen ging, ook al waren het maar een paar lessen op versleten matjes in een aftands buurthuis. Ik bezweek toen Cake wilde dat ik met haar op dansles ging, toen ik mee kon doen bij de naschoolse schaakclub, alles. Het enige wat ik ooit heb gehad, was skaten, maar dat was vier jaar geleden, en dat pakte ze me af.

'Ik ga naar het feest met Kai Henderson.' Mijn stem klinkt opeens staalhard. 'En je kunt me niet tegenhouden. Het zou verkeerd zijn als je dat deed.'

Als mijn moeder de parkeerplaats op draait, rijdt ze rakelings langs Mae-Lynn Carpenter, die helemaal krom loopt onder haar reusachtige rugzak. Voordat ze verder loopt, werpt ze ons een woedende blik toe. Ik geloof niet dat ik Mae-Lynn ooit heb zien glimlachen.

'Grace,' zegt mijn moeder. 'Hier moeten we later over praten. Dit is iets groots. Het is geen kleinigheid, zoals jij denkt,' zegt ze en ze legt een hand op mijn arm.

'Nee,' zeg ik. En dan gebeurt het. De tranen beginnen te stromen. 'Het is wél een kleinigheid, precies zoals ik denk. Het zijn slingers en bowl met een tik en cheesy muziek en een afterparty. Iets wat tieners al sinds het begin der tijden doen, alleen ik niet. Tot nu dus.'

'Tiger, alsjeblieft,' zegt ze, maar ik ben de auto al uit. Ik slinger mijn rugzak over mijn schouder en buig mijn hoofd zodat niemand me kan zien huilen.

Zodra ik op school op mijn stoel ben neergeploft, beginnen de berichtjes binnen te stromen. In mijn rugzak gonst mijn telefoon onophoudelijk en doet een wedstrijdje om het hardst met de chaos die in mijn lege maag is uitgebroken. Die snoepjes zijn kennelijk niet erg goed gevallen.

Het geluid trekt de aandacht van Lupe Hidalgo, ongeveer net zoals slapende reuzen in sprookjes onmiddellijk wakker schieten zodra ze de geur van bange mensjes ruiken.

Lupe Hidalgo zucht. Lupe Hidalgo prikt met de punt van haar

vlijmscherpe potlood in haar tafeltje. Lupe Hidalgo wiebelt met haar benen, waardoor de zolen van haar laarsjes telkens weer tegen de zwart-witte tegelvloer van het lokaal tikken.

Ze kijkt met een kille blik naar mij, daarna naar mijn rugzak. Ze fronst haar wenkbrauwen.

Er volgt wat snel oogcontact tussen mij en de drie anderen aan onze tafel. Tina Carillo kijkt naar mij, ik verplaats mijn blik naar Rodrigo, Rodrigo rekt zich uit met zijn handen achter zijn hoofd en laat zijn ogen dwalen naar Kelsey Cameron, die naar helemaal niemand kijkt omdat ze het te druk heeft met zichzelf bestuderen op het schermpje van haar telefoon en juist haar hoofd schuin draait voor een selfie.

Lupe tik-tik-tikt met haar potlood. Ze buigt haar hoofd naar rechts. Ze buigt haar hoofd naar links. Haar glanzende zwarte paardenstaart zwiept heen en weer over haar rug.

Dit is het teken dat ze op het punt staat iemand de volle laag te geven. De enige plek waar Lupe zich kan concentreren, is op het softbalveld. Daarom gaat ze volgend najaar ook met een sportbeurs naar de Universiteit van Arizona. Omdat ze een bal zo snel en hard kan gooien dat het gerucht gaat dat haar catcher, Mercy Quintero, na de wedstrijd urenlang met haar handen in het ijs zit. Omdat ze een bal retestrak langs de lijn kan slaan, recht in de maag van een of ander nietsvermoedend meisje uit Flagstaff. Lupe Hidalgo is zo goed in softbal dat het soms lijkt alsof ze in haar eentje het hele team vormt. Echt, ik weet dat ik op wedstrijddagen ook wel andere meisjes over het terrein van Eugene Field heb zien lopen, hun haar in een hoge paardenstaart, gestreepte kniekousen, het zwart met grijze teamjasje nonchalant open zodat je het wedstrijdshirt eronder ziet, met hun mascotte, een sexy witte vos die zich om de letters *Zorro's* heen vlijt, maar ik zweer het je, ik heb geen idee wie dat zijn.

Lupe Hidalgo is als een zonsverduistering. Ze schuift als een magnifieke schaduw over alles heen, en hoewel je weet dat het pijn gaat doen, kijk je toch.